

15

15 – Op, al den ting, som Gud har gjort

Tekst: Hans Adolph Brorson 1734
Mel.: Tjekkisk sangbog 1576

- Op, al den ting, som Gud har gjort, hans herlighed at prise!
Det mindste, han har skabt, er stort og kan hans magt bevise.
- Gik alle konger frem på rad i deres magt og vælde, de mægted ej det mindste blad at sætte på en nælde.
- Det mindste græs jeg undrer på i skove og i dale, hvor skulle jeg den visdom få om det kun ret at tale?
- Hvad skal jeg sige, når jeg ser, at alle skove vrimle, de mange fuglesving, der sker op under Herrens himle?

5 Hvad skal jeg sige, når jeg går blandt blomsterne i enge, når fuglesangen sammenslår som tusind harpestrænge?

- Hvad skal jeg sige, når mit sind i havets dybe grunde kun dog så lidt kan kige ind og ser så mange munde?
- Hvad skal jeg sige, når jeg ser, hvor stjernefløkken blinker, hvor mildt enhver imod mig ler og op til himlen vinker?
- Hvad skal jeg sige, når jeg op til Gud i ånden farer og ser den store kæmpeprop af blide engleskarer?
- Hvad skal jeg sige? mine ord vil ikke meget sige: o Gud! hvor er din visdom stor, din godhed, kraft og rige!

26

26 – Nærmere Gud til dig

Tekst: Sarah Adams 1841. Henry Usning 1881
Mel.: Lowell Mason 1856

- Nærmere, Gud, til dig, nærmere dig!
Er det end korsets vej, du viser mig, altid dog synger jeg: Nærmere, Gud, til dig, nærmere dig!
- Om sent i sorgens stund ensom jeg går og har til leje kun stenen så hård, drømmen dog bærer mig nærmere, Gud, til dig, nærmere dig.

3 Opladt mit øje ser stigen til Gud og gennem alt, hvad sker, sendt på dit bud engle, som vinker mig nærmere, Gud, til dig, nærmere dig.

- Her er, med Himlens håb, Betel for mig: stenen i tårers dåb salver jeg dig, frejdig går frem min vej nærmere, Gud, til dig, nærmere dig.
- Og er for sidste gang striden forbi, sjælen til Himmelsvang løfter sig fri. Evigt da jubler jeg hjemme, min Gud, hos dig, hjemme hos dig.

49

49 – Ingen er så tryk i fare

Tekst: Lina Sandell-Berg 1856, P.D. Koch 1891
Mel.: Svensk folkemelodi 19. årh.

- Ingen er så tryk i fare som Guds lille børneskare, fuglen ej i skjul bag løvet stjernen ej højt over støvet.
- Herren selv på Sions bjerge for sit folk er skjold og væрге, vil sig over os forbarne, bære os på faderarme.
- Ingen nød og ingen lykke af hans favn os bort skal rykke. Han, den bedste ven blandt venner, al vor trang og længsel kender.

4 Vore hovedhår han tæller, hver en tåre, som vi fælder. Han os føder og os klæder, midt i sorgen han os glæder.

- Om han tager, om han giver, samme Fader han dog bliver. Og hans mål er kun det ene, barnets sande vel at tjene.
- Fryd dig da, du lille skare! Jakobs Gud vil dig bevare. På hans mindste vink må alle fjenderne til jorden falde.
- Og når endt er kampens dage, endt hver jordisk nød og klage, kalder os vor Faders stemme til en evig fryd derhjemme.

121

121 – Dejlig er jorden

Tekst: B. S. Ingemann, 1850
Mel.: Schlesisk, 18. årh.

- Dejlig er jorden, prægtig er Guds himmel, skøn er sjælens pilgrimsgang! Gennem de fagre riger på jorden gå vi til paradys med sang!
- Tider skal komme, tider skal henrulle, slægt skal følge slægters gang. Aldrig forstummer tonen fra himlen i sjælens glade pilgrimssang.
- Englene sang den først for markens hyrder, skønt fra sjæl til sjæl det lød: Fred over jorden! Menneske, fryd dig, os er en evig frelser fød!

192

192 – Hil dig, Frelser og Forsoner

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1837
Mel.: C.Chr. Hoffman 1878

- Hil dig, Frelser og Forsoner! Verden dig med torne kroner, du det ser, jeg har i sinde rosenkrans om kors at vinde, giv dertil mig mod og held!
- Hvad har dig hos Gud bedrøvet, og hvad elsked du hos støvet, at du ville alt opgive for at holde os i live, os dig at meddele hel?
- Kærligheden, hjertegløden stærkere var end døden; heller giver du end tager, ene derfor dig behager korsets død i vores sted.
- Ak! nu føler jeg til fulde hjertets hårdhed, hjertets kulde. Hvad udsprang af disse fjelde, navnet værd, til at gengælde, Frelsermand, din kærlighed?

5 Dog jeg tror, af dine vunder vældt udsprang til stort vidunder, mægtigt til hver sten at vælte, til isbjerge selv at smelte, til at tvætte hjertet rent.

- Derfor beder jeg med årer: Led den ind i mine årer, floden, som kan klippe vælte, floden, som kan isbjerg smelte, som kan blodskyld tvætte af!
- Du, som har dig selv mig givet, lad i dig mig elske livet, så for dig kun hjertet banker, så kun du i mine tanker er den dybe sammenhæng!
- Skønt jeg må som blomsten visne, skønt min hånd og barm må isne, du, jeg tror, kan det så mage, at jeg døden ej skal smage, du betalte syndens sold.
- Ja, jeg tror på korsets gåde, gør det, Frelser, af din nåde. Stå mig bi, når fjenden frister! Ræk mig hånd, når øjet brister! Sig: vi går til Paradis!

402

402 – Den signede dag med fryd vi ser

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1826 og 1846
Mel.: C.E.F. Weyse 1826

- Den signede dag med fryd vi ser af havet til os opkomme, den lyse på himlen mer og mer os alle til lyst og fromme! det kendes på os som lysets børn, at natten hun er nu omme!
- Den signede stund, den midnatstid, vor Herre han lod sig føde, da klared det op i østerlid til dejligste morgenrøde, da lyset kommer, som Jordens bold skal lysne udi og gløde.
- Om levende blev hvert træ i skov og var så hvert blad en tunge, de kunne dog ej Guds nådes lov med værdelig røst udsjunge, thi evig nu skinner livets lys for gamle og så for unge.

4 Thi takke vi Gud, vor Fader god, som lærken i morgenrøde, for dagen, han os oprinde lod, for livet, han gav af døde. Den signede dag i Jesu navn os alle vort liv forsøde!

- Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag, med stråler i krans om tinde! hver time til Herrens velbehag som bækked i eng henrinde, til frydelig sig til sidst de sno op under de grønne linde!
- Som guld er den årle morgenstund, når dagen opstår af døde, dog kysser os og med guld i mund den liflige aftenrøde, så tindre end må det matte blik, de blegnede kinder gløde.
- Så rejse vi til vort fædreland, dér ligger ej dag i dvale, dér stander en borg så prud og grand med gammen i gyldne sale, så frydelig dér til evig tid med venner i lys vi tale!

538

538 – At sige verden ret farvel

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1843 / 1845
Mel.: Christian Bull 1851

- At sige verden ret farvel i livets gry og livets kvæld er lige tungt at nemme; det lærtes aldrig her på jord, var, Jesus, ej du i dit ord hos os, som du er hjemme.
- Hvor tit hos dig end trøst jeg fandt, når hjertet skjælv, og gråden randt, og verdens bølger bruste, ved støvet hænger dog min sjæl, og slangen bider til min hæl, 1 skønt du dens hoved knuste.
- O Jesus, Herre, broder sød! Du kender bedst den bitre død, du har den overvundet; vor skabning grant og kender du, ved godt, vi alle ser med gru vort timeglas udrundet.
- O, kom du, som engang, jeg ved, du i din Faders herlighed skal klart dig åbenbare, var det i gry, var det i kvæld, jeg skyndte mig med kort farvel i sky til dig at fare.

5 Men kommer døden førend du, kom da i løn' og kom i hu, hvor mørkt der er i graven! Omstrål mig, så jeg glemmer den, salv øjet på din syge ven, så jeg kan se Guds-haven!

- Kom i den sidste nattevagt i en af mine kæres dragt, og sæt dig ved min side, og tal med mig, som ven med ven, om, hvor vi snart skal ses igen og glemme al vor kvide!
- Kom, som du vill' jeg ved det vist, du selv har sagt, at her og hist du kendes vil på røsten, 2 den røst, hvorved trods verdens larm os hjertet brænde kan i barm og smelte hen i trøsten.
- O, lad mig i min sidste stund det høre af din egen mund, hvor godt der er i Himmerig, og at du stol har sat til mig i dine lyse sale!
- Før døden med sin istap-hånd gør skel imellem stov og ånd, bortvifter hjertets varme, indslumre skal jeg da med lyst, som barnet ved sin moders bryst, i dine frelserarme.

557

557 – Her vil ties, her vil bies

Tekst: Hans Adolph Brorson 1765
Mel.: A.P. Berggreen 1854

- Her vil ties, her vil bies, her vil bies, o svage sind! Vist skal du hente, kun ved at vente, kun ved at vente, vor sommer ind. Her vil ties, her vil bies, her vil bies, o svage sind!
- Trange tider langsomt skrider, langsomt skrider. Det har den art. Dagen længes, vinteren strenges, vinteren strenges. Og det er svart. Trange tider langsomt skrider, langsomt skrider. Det har den art.
- Turteldue, kom at skue, kom at skue! Bag gærden hist dér skal du finde forsommers minde, forsommers minde, alt grøn på kvist. Turteldue, kom at skue, kom at skue bag gærden hist!

4 Eja, søde førstegrøde, førstegrøde af bliden vår! Lad det nu fryse, lad mig nu gyse, lad mig nu gyse. Det snart forgår. Eja, søde førstegrøde, førstegrøde af bliden vår!

- Due, kunne du begrunde, du begrunde, hvad der nu sker! Kulden den svækkes, blomsterne dækkes, blomsterne dækkes, jo mer det sner. Due, kunne du begrunde, du begrunde, hvad der nu sker!
- Kom, min due, lad dig skue, lad dig skue med olieblad! Sel! nu er stunden næsten oprunden, næsten oprunden, som gør dig glad. Kom, min due, lad dig skue, lad dig skue med olieblad!
- Ham takker alle vi med sang for alt, hvad han har givet, for hvad han vokse lod i vang, for ordet og for livet.
- Da over os det hele år sin fred han lyser gerne, og efter vinter kommer vår med sommer, korn og kerne.
- Og når engang på Herrens bud vort timeglas udrinder, en evig sommer hos vor Gud i Paradis vi finder.
- Da høste vi, som fugle nu, der ikke så og pløje; da komme aldrig mer i hu vi jordens strid og møje.
- For høsten her og høsten hist vor Gud ske lov og ære, som ved vor Herre Jesus Krist vor Fader ville være!
- Hans Ånd, som alting kan og ved, i disse korte dage med tro og håb og kærlighed til Himlen os ledsage!

747

747 – Lysets engel går med glans

Tekst: B. S. Ingemann, 1837
Mel.: C.E.F. Weyse 1837

- Lysets engel går med glans gennem himmelporte. For Guds engels strålekrans flygte alle nattens skygger sorte.
- Sol går over verden ud med Guds lys i øje: se! Vorherres sendebud går på gyldne skyer i det høje.
- Englen spreder over jord glansen fra Guds himmel, i sin kåbes stråleflor favner han alverdens glade vrimmel.

4 Sol ser ind i slot og vrå, ser på drot og tigger, ser til store, ser til små, kysser barnet, som i vuggen ligger.

- Os han også favne vil, englen i det høje, os han også smiler til, englen med Guds himmelglans i øje.
- Os har og Vorherre kær: ingen sjæl han glemmer. I hvert solglimt Gud er nær og vor glade morgensang fornemmer.

784

784 – Altid frejdig når du går

Tekst: Chr. Richardt 1867
Mel.: C.E.F. Weyse 1838

- Altid frejdig, når du går veje, Gud tør kende, selv om du til målet når først ved verdens ende!
- Aldrig ræd for mørkets magt, stjernerne vil lyse! Med et Fadervor i pagt skal du aldrig gyse!
- Kæmp for alt, hvad du har kært, dø, om så det gælder! Da er livet ej så svært, døden ikke heller.

787

787 – Du, som har tændt millioner af stjerner

Tekst: Johannes Johansen 1981 og 1982
Mel.: Erik Sommer 1981

- Du, som har tændt millioner af stjerner, tænd i vort mørke en tindrende tro. Du er vort lys, og du vogter og væerner os, så vi sover i trykthed og ro.
- Tak for den lysende dag, der er gået, tilgav til os, dine hender har rakt. Tilgiv os det, som vi ikke fik nået, tilgiv alt ondt, vi fik gjort eller sagt!
- Tak for hver glæde, der fyldte vort hjerte, hver gang du gjorde vort liv til en fest. Hjælp os at bære hver byrde, hver smerte, du ved alene, hvad tjener os bedst.
- Tak for de mennesker, som blev vor støtte, når vi fandt vejen besværlig at gå. Hjælp os i morgen at hjælpe forknnytte, mød du os selv i de svage og små!
- Du, som har tændt millioner af stjerner, mørket i verden vil du byde trods. Du er vor Far, den, der vogter og væerner, lys i det mørke, som kommer fra os.